

WAT IS JE
GROOTSTE
ANGST...?

Pijn

JEUGDTHRILLER

**MEL
WALLIS
DE VRIES**

Pijn

Word jij het covermodel van 2018?

In samenwerking met **GIRLZ** en modellenbureau
Echtemensen.com

Wil jij in de voetsporen treden van Eline van der Schaar (covermodel van *Verstrikt*), Daphne Roos (*Klem*), Sammy de Leede (*Wreed*) en Zara Baelde (*Shock* en *Kil*), Annefleur Olthoff (*Schuld*), Mila Duterloo (*Haat*) en Thialda Bok (*Pijn*)? Dan is dit je kans.

Stel je voor: jouw gezicht op de voorkant van duizenden boeken. Je wint een professionele fotoshoot en je mooiste foto komt op de voorkant van Mels nieuwe boek, dat in 2018 verschijnt. Daarnaast word je ingeschreven bij modellenbureau Echtemensen.com en krijg je een heuse portfolio-shoot aangeboden.

Kijk voor meer info op www.melwallisdevries.nl en schrijf je in!

Deze actie loopt tot en met 31 december 2017.

Thialda in actie tijdens de shoot van *Pijn*

Pijn

Mel Wallis de Vries

Voor mijn lieve mama,
die er altijd voor me is.

Oktober

De dag dat ik doodging was zo normaal dat het bijna een grap leek. Witte wolkjes dreven door de lucht, ergens buiten hoorde ik mensen praten en lachen, de schilder aan de overkant had de radio zo hard aanstaan dat ik de top 50 kon meezingen als ik dat had gewild, en in de krant van die ochtend was het belangrijkste nieuws de herfstvakantiedrukke op Schiphol geweest.

Het verschil tussen buiten en binnen kon niet groter zijn. Mijn wereld was gekrompen tot deze mufte, stinkende kamer. Een gevangenis van twintig vierkante meter, weggestopt op een zolderverdieping, ergens in een nietszeggende achterafstraat in Amsterdam. Vroeger had ik me mijn einde wel anders voorgesteld.

Toen ik een jaar of twaalf was, deed ik vaak net alsof ik doodging. Dan lag ik in mijn bed en staarde ik door mijn raam naar buiten. Naar de donkere hemel met sterren. Ik hield mijn adem in totdat ik duizelig werd, en dan voelde ik mijn lichaam

bijna omhoogzweven alsof ik een engel was. Het had iets vreemds. Iets moois. Ik dacht aan mijn eigen begrafenis en zag mijn kinderen en kleinkinderen elkaars hand vasthouden en elkaar troosten. Ik hoorde mijn collega's vol waardering over mijn successen als rechter spreken. Mijn vrienden stonden erbij en beaamden dat ik altijd al een sterk gevoel voor goed en kwaad had gehad, maar dat je ook heel hard met me kon lachen en dat ik een supergoeie spits was geweest.

Ik zag mijn eigen toekomst.

Maar ik weet nu dat het een sprookje was.

Naast me hoor ik een zacht, schrapend geluidje, alsof iemand met een mesje over iets van metaal krast. Met heel veel moeite rol ik mijn hoofd om. Twee ogen staren me aan, en het lijkt wel alsof ze mijn gedachten proberen te lezen. Flikker toch op, alsof ik nog een keuze heb. Ik draai mijn hoofd weg, zodat ik de ogen niet meer hoeft te zien.

Mijn arm wordt vastgepakt. Vingers betasten mijn vel, zoeken naar een ader. En dan glijdt de naald door mijn huid heen. Het doet even pijn, maar ik geef geen krimp. Ik heb veel ergere dingen meegemaakt.

Ergens hoog boven deze kamer hoor ik een vliegtuig overvliegen. De klok tikt op de gang hard de seconden weg. En dan begint het. Een warme gloed kruipt vanuit mijn arm omhoog. Ik voel hoe mijn spieren slap worden, hoe mijn ademhaling steeds oppervlakkiger wordt.

Opeens ben ik zo bang. Waarom gebeurt dit? God, waarom? Ik wil niet dood, ik heb nog niet lang genoeg geleefd! Het is allemaal zo oneerlijk, zo fucking onterecht. Ik wil het roepen. Schreeuwen! Maar mijn lippen bewegen niet en het blijft doodstil. Na een tijdje ebt de angst weg. Het heeft toch geen enkele zin meer...

Ik begin dingen te zien. Van vroeger, toen ik een jaar of

zes was. Ik kom uit school en huil omdat niemand met me wilde spelen. En omdat ik van mijn fiets ben gevallen. Opeens ben ik tachtig en zie ik mezelf naakt en gerimpeld voor de spiegel staan. Daar moet ik ook om huilen, want dit zal nooit een echte herinnering worden. Alles loopt door elkaar heen. Ik zie nu ook mijn ouders met grote, hijgende snikken huilen. Waarom, hoor ik ze denken.

Het spijt me...

Ik raak steeds verder in de war. Stemmen praten in mijn hoofd tegen me en ik zie overal kleuren. En dan zijn de ogen weer terug. Ze wachten, speuren naar tekenen van bewustzijn.

Maar dit laatste stukje is echt van mij. Ik ga dit met niemand delen. Ik doe mijn ogen dicht en haal nog één keer diep adem. Ik ben bijna op een plek waar ik niet meer bang hoeft te zijn, waar geen pijn meer is.

Adieu, *bis später* en misschien wel tot nooit.

Dit was het. Voor mij, tenminste.

Denk nog eens aan me, als je wilt.

Let's do this

For infinity

Hoofdstuk 1

Ik wil geen lasagne, maar pak het bord toch aan. Het ziet eruit als oranje kots met stukjes erin.

‘Lekker, mam,’ zeg ik zacht.

‘Wil je er geraspte kaas over?’ vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd. ‘Eh, nee, misschien straks.’

‘Oké, lieverd.’ Ze geeft mijn vader en mijn zus een bord. Voor zichzelf scheidt ze amper wat op. We doen allemaal alsof we het niet zien.

‘Dat ziet er heerlijk uit,’ zegt mijn vader. ‘Smakelijk eten.’

Nina neemt een grote hap en murmelt: ‘Dat gaat wel lukken.’

Ik schuif wat stukjes lasagne van links naar rechts over mijn bord. Ze laten een soort bloedspoor achter van tomaatensaus. Ik word misselijk en slik een paar keer. Hoe kan iedereen eten en doen alsof er niks aan de hand is?

‘Kom op, Mandy,’ hoor ik mijn vader zeggen. ‘Van de lucht kun je niet leven.’

‘Eh, ja.’ Ik stop een hapje in mijn mond en moet bijna kokhalzen. ‘Lekker, hoor.’

Mijn vader knikt tevreden. ‘Wisten jullie dat het morgen nog warmer wordt?’ zegt hij, alsof het belangrijk is om nu over het weer te praten. ‘Ze verwachten misschien zelfs een hittegolf, hoorde ik net op het journaal. En dat voor september.’

‘Goh,’ zegt Nina met volle mond. ‘Lekker kut dat de vakantie dan net een paar weken geleden is afgelopen.’

‘Nina!’ zegt mijn vader op een waarschuwend toon.

‘Oeps, sorry,’ zegt ze, totaal niet schuld bewust. ‘Maar stom is het wel.’

‘Hm,’ broemt mijn vader.

We eten zwijgend verder. Ik hoor het geschraap van messen en vorken, mijn moeder die af en toe kucht. Het werkt op mijn zenuwen. Het liefst zou ik keihard willen schreeuwen. Of mijn bord op de grond kapot willen gooien. Maar ik staar alleen maar naar mijn handen, die voor me op tafel liggen.

‘Dat was echt superlekker, mam.’ Nina schuift haar lege bord van zich af en staat op. ‘Ik ga naar Chris. Ben rond een uurtje of tien thuis, oké?’

‘Wil je niet eerst nog een toetje?’ vraagt mijn moeder. ‘Ik heb verse aardbeitjes.’

‘Bewaar maar wat.’ Ze loopt naar de keukendeur.

‘Is tien uur niet een beetje laat voor een zondagavond? Je moet morgen naar school,’ zegt mijn vader.

‘We hebben de eerste twee uur vrij, pap.’ Ze stapt snel over de drempel. ‘Doei.’

De keukendeur valt achter haar dicht, en we staren er alle drie naar. Geluiden dringen de keuken binnen. Ik hoor de rits van haar leren jasje dichtgaan. Het klikje van de deurlink die naar beneden wordt geduwd, het schrapende geluid

van de voordeur die over de deurmat wordt getrokken. En dan de zucht van opluchting als ze naar buiten loopt, weg van alles.

Zij wel.

De stilte kruipt de keuken weer in. Ik luister er nog een paar seconden naar en zeg dan: 'Ik ga naar mijn kamer. Huiswerk maken.'

'Is goed, lieverd,' zegt mijn moeder. 'Zal ik straks een bakje aardbeitjes boven brengen?'

Ik kijk naar haar. Naar haar magere lichaam en ingeval- len wangen. Naar haar koperkleurige schouderlange haren. Naar haar groene ogen. Ze hebben een amandelvorm, net als de mijne. We lijken zo ontzettend veel op elkaar. Ik voel iets in mijn keel groeien en slik. 'Oké,' zeg ik, nauwelijks hoorbaar.

'Mandy.' 'Mijn moeder wrijft in haar ooghoek. 'Je weet dat ik morgen om -'

'Ja,' zeg ik snel en ik loop achteruit.

'Papa stuurt je het kamernummer door. Dan kun je na school -'

'Ja.' Ik doe nog een stap achteruit, totdat ik met mijn rug tegen de keukendeur sta.

'Lieverd, het komt wel -'

Ik wil de rest niet horen en draai me om. 'Ja,' mompel ik, terwijl ik de gang in loop.

Mijn benen voelen slap, waardoor de twee trappen naar boven eindeloos lang lijken. Hijgend kom ik in mijn slaap- kamer aan. Het is er warm en schemerig. Het enige licht valt door het raam in mijn schuine dak naar binnen. Ik kantel mijn raam open en staar naar buiten. De lucht heeft een vreemde kleur: knalroze en paars tegelijk, alsof de dag nog een toegift geeft. Beneden mij zijn de tuinen van de andere huizen al bedekt met de invallende duisternis.

Kon het maar voor altijd vandaag blijven. Of weer gisteren worden. Of nog beter, een jaar terug. Maar het zwart wint en het wordt buiten steeds donkerder.

Ik knip het lampje op mijn bureau aan om het niet te hoeven zien.

Hoofdstuk 2

De warmte van de afgelopen dagen hangt nog in het klaslokaal als ik over de drempel stap. Mijn klasgenoten praten en lachen hard, en doen hun best om in een paar minuten hun hele weekend samen te vatten. En het waarschijnlijk nog mooier te maken dan het was. Niemand let op mij terwijl ik naar mijn plekje achter Puck en Jade loop.

‘Hey,’ zeg ik als ik op mijn stoel schuif.

Ze draaien zich tegelijkertijd om, alsof ze het zo hebben ingestudeerd.

‘Hey,’ zegt Jade terug, terwijl ze een pluk van haar lange bruine haren uit haar gezicht blaast. ‘Hoe was je weekend?’

‘O, prima,’ zeg ik snel en ik buk om mijn wiskundeboek uit mijn tas te halen. ‘Wat hebben jullie gedaan?’ vraag ik om verdere vragen voor te zijn.

‘Mijn oma was jarig,’ zegt Jade met een zucht. ‘We zijn gaan bowlen met de hele familie.’

‘Maar je oma was toch dood?’ vraagt Puck.

‘Dat was de andere oma, van mijn vaders kant.’

‘O, oké.’ Puck haalt haar schouders op, alsof het haar niet veel kan schelen.

‘Gwennie!’ roept Jade.

Door het middenpad komt Gwen aangelopen. Haar blonde haren hangen los over haar schouders en ze heeft een lichtroze jurkje aan. Ze is heel bleek, bijna doorschijnend, alsof de zon haar vergeten is.

‘Hallo.’ Gwen gaat naast me zitten en laat haar tas met een plof op de grond vallen. ‘Waar hadden jullie het over?’

‘Over Jades dode oma die toch nog blijkt te leven en van bowlen houdt,’ zegt Puck. ‘Hoe was jouw weekend?’

‘O, eh, gewoon,’ antwoordt ze, en het lijkt wel alsof ze bloost. Ze bijt op haar lip. ‘Weet je, ik heb twee weken geleden iemand ontmoet en die is –’

‘Listen.’ Puck praat dwars door haar heen en hangt zo ver over haar stoelleuning dat ze bijna omvalt. ‘Ik heb op eens een megoed idee!’

‘Dat is dan ook voor het eerst,’ mompelt Jade.

Puck doet net alsof ze het niet hoort. ‘We gaan vanmiddag met de trein naar Bloemendaal, en dan bij een of andere vette strandtent zitten. Het wordt 28 graden!’

Het blijft stil.

‘Hallo, zijn jullie doof?’ vraagt Puck.

‘Eh, nee, maar ik weet niet of ik van mijn moeder mag,’ zegt Jade een beetje weifelend. ‘Ik had haar beloofd om vanmiddag alvast aan mijn geschiedeniswerkstuk te beginnen.’

‘Hoor eens,’ zegt Puck op gedecideerde toon. ‘Je moeder hoeft niet alles te weten. Je zegt gewoon dat je huiswerk bij mij gaat maken.’

‘Maar als ze erachter komt...’

‘Ze komt er echt niet achter.’ Puck wacht een paar seconden. ‘Mooi, dat is dus opgelost, Jade gaat mee. En jij, Gwennie?’

‘Waarom niet, er is toch niemand thuis bij mij,’ zegt ze schouderophalend.

‘Check.’ Puck buigt zich voorover naar mijn tafeltje. ‘Nu jij nog, Mandy.’

Ze kijken alle drie naar mij.

‘Ik kan niet,’ zeg ik moeizaam.

‘Hoezo niet? Doe niet zo saai.’ Puck slaakt een diepe zucht. ‘Wat is jouw smoes?’

‘Ik... Ik moet naar mijn moeder.’

Ik zie het bij Puck dagen. Eerst worden haar ogen groot, dan gaat haar hand naar haar mond. ‘O, shit, is dat vandaag? Sorry, Mandy,’ stamelt ze. ‘Ik was het helemaal vergeten, wat stom.’

Ik wil zeggen dat het niet erg is, maar ik weet niet zo goed hoe.

Gwen legt een hand op mijn arm. ‘Hoe laat wordt ze –’

‘Goedemorgen!’ Mevrouw Bos komt het lokaal binnengelopen. ‘Willen jullie allemaal op je plaats gaan zitten en rustig worden? Dan kunnen we beginnen met de les.’

‘Hé, pssst,’ sist Puck. ‘Hebben jullie die opgaven gemaakt?’

‘Nee.’ Gwen schudt haar hoofd.

‘Ik wel,’ fluistert Jade. ‘Wil je het nog snel overschrijven? Het zijn maar –’

‘Jongens!’ Mevrouw Bos klapt in haar handen en staart als een soort havik de klas rond. ‘Wat zei ik nou net? Willen jullie soms extra huiswerk?’

‘Kut, te laat.’ Puck snuift, een zacht geluidje door haar neus. ‘Wat is haar probleem? Chagrijnige bitch.’

Het wordt stil in de klas.

‘Heel goed,’ knikt mevrouw Bos. ‘We gaan vandaag met module 4 beginnen. Hoe kun je bepalen of een steekproef wel of niet representatief is?’

Ze praat door, maar ik hoor niets meer.

Ik kijk op mijn horloge. Het is halfnegen. Over een kleine twee uur is mijn moeder aan de beurt. In gedachten zie ik haar op het bed zitten. Zou ze bang zijn? Ik voel een traan in mijn ooghoek opkomen en knijp mijn ogen tot spleetjes. Iedereen wordt wazig en vaag. Ik doe mijn ogen helemaal dicht, waardoor het zwart wordt.

‘Mandy!’ Mevrouw Bos’ stem breekt het zwart open.

Verschrikt kijk ik haar aan.

Ze staat met haar handen in haar zij en schudt haar hoofd, alsof ze het domweg niet kan geloven. ‘Is mijn les zo saai dat je ervan in slaap valt?’ vraagt ze.

‘O, eh, nee, sorry,’ stamel ik. ‘Het... Ik... Ik was...’

‘Laatste waarschuwing, begrijp je dat? Anders ga je maar op de bank bij de conrector slapen.’

Ik doe mijn mond open om iets te antwoorden, om het haar uit te leggen, maar ik merk dat ik niks te zeggen heb.

Lees verder in *Pijn*.

www.melwallisdevries.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2017 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: Chris Hoefsmit

Covermodel: Thialda Bok

Visagie covermodel: Iris van Straalen

Foto's: Jade van Vliet (Jessica), Mare van Dis (Fleur), Chanella Hodzic (Fajah),
Char Crone (Britt), Thialda Bok (Mandy).

Grafische verzorging: PHprojecten

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4435 6 (e-book 978 90 261 4437 0)

NUR 284, 285